

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

ANN LETHBRIDGE

Pagrobtoji grafiene

2016 Nr. 3

Knygute.lt

**Ann Leithbridge
(Anė Letbridž)**

PAGROBTOJI GRAFIENĖ

Romanas

Versta iš Ann Lethbridge, *Captured Countess*, 2015
© Ann Lethbridge, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2016

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0050-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

1804-ųjų rugpjūtis

Kas beliko Britanijos aukštuomenės atstovui, kai už dvidešimt dviejų mylių kitoje Lamanšo pusėje Napoleonas sutelkė visą armiją? Žinoma, vykti į ledi Heterfild vasaros puotą. Geibas d'Arسي, neseniai tapęs Murshedo markizu, su neviltimi nužvelgė susirinkusius svečius prikaitusioje pokylių salėje su marmuro kolonomis. Ar jie nutuokia, koks pavojus gresia jų šaliai? Nejau nemato, kad paprastas žmogus nebenori plušėti jų žemėse, miestuose ir miesteliuose? Jei ir mato, to neparodo. O gal jiems ir nerūpi.

Daugybės žvakių atspindžiai, mirguliuojantys paauskuotuose veidrodžiuose, kuriuose jis tyrinėjo tos pačios socialinės padėties žmonių atvaizdus, grasino apakinti. Kažin, kaip šitos rūpestingai sugarbiniuotos galvos atrodytų krepšyje giljotinos papėdėje? Juk ten jos ir nusiristų Britanijai tapus Prancūzijos palydovine respublika.

Bet to nebus. Jeigu nuo jo kas nors priklausos. Jis paaukojo viską, kad taip nenutiktų: savo principus, garbę, ką jau kalbėti apie teisėtai

jam priklausanti palikimą. Velniai griebtų tą tėvą!

Juodu su tėvu amžinai nesutarė dėl aibės dalykų – politikos, elgesio su nuomininkais, motinos ujimo, bet Geibas niekada nesitikėjo užsitraukti visiško tėvo nepasitikėjimo. Buvo sukėstas, kai suprato, kokie gilūs jūdviųjų nesutarimai, kad tėvas net laiko jį giminės vardo ir šalies išdaviku. Dabar tėvo nebėra, o Geibas dėl maištavimo prieš jo autokratišką valdžią tapo tuo, kas yra – markizu be skatiko kišenėje ir šnipu.

Vis dėlto jis slėpė nekantravimą ar nepasitenkinimą. Tik parodyk nelaimingą veidą, ir bemat pasipils gandai. Jau užtektinai nuo jų prisikentėjo, kai buvo paskelbtas tėvo testamentas. Pirmos nugaras atsuko poros savo dukrelėms ieškančios mamos, kurios anksčiau taip nedavė ramybės. Dėl nuskurdusio markizo neverta nė burnos aušinti sveikinantis. Aišku, jam vis vien, nes dar ilgai neketino vesti. Jei apskritai kada ves.

Nuogirdos apie nešvarias pajamas, iš kurių jis susimoka už privilegijuotą dykinėjančio viengungio gyvenimą, kuždesiai apie tai, kaip jis prie lošimo stalų mulkina žalius pienburius arba, dar blogiau, sukčiauja, slydo nuo jo

kaip nuo žąsies vanduo. Jis pats skatino tokias spėliones.

Gandai, kodėl iš jo buvo atimtos teisės naudotis pajamomis iš tėvo žemių, žeidė skaudžiai. Paskalos apie jo teikiamą paramą prancūzų revoliucijai. Abejonės dėl jo lojalumo savo šaliai. Kad ir kaip kentėjo išdidumas, deja, šiuos gandus irgi teko skatinti. Dėl kilnesnio tikslo.

Būtų blogiau, jei tektų kęsti tėvynainių panieką, paaiškėjus, kuo jis iš tiesų verčiasi. Jei daro viską atvirai, žmogus gali vilioti nekaltas mergeles, dvikovoje nužudyti kitą arba apgauldinti žmoną. Bet būtent dėl užkulisinių machinacijų Geibas taptų *persona non grata* aukštuomenės pasaulyje.

Todėl jis leido visiems galvoti, ką nori, kol pats rizikavo sveikata ir gyvybe, kad išgelbėtų jų galvas. Jis mielai išvis nerodytų akių Londone, bet, kadangi slėpė vietą, iš kurios vykdė veiklą, ir jo kontaktai Paryžiuje retsykais pareikalaudavo susitikti akis į akį, jam nelikdavo nieko kita, kaip apsimesti žaviu mergišiumi ir užkietėjusiu lošėju, ir sukiotis tėvynainių draugijoje.

Štai todėl ir pasirodė ledi Heterfild baliuje.

Pro šalį einantis džentelmenas susvirduliavo Geibo pusėn, ir šis ištiesė ranką, kad nelaimėlis neapvirstų.

- Meldžiu atleisti, mesjė, - žemai nusilenkdamas sumurmėjo apvalainas raudono veido vyriškis. - Mesjė Armandas *à votre service*.

Ryšininkas, kurio jis ir laukė.

- Murshedas. Regis, jums nepakenktų atsi-gaivinti nuo šios kaitros. - Sutarti žodžiai padėjo atpažinti vienam kitą, nors iš tiesų jų ir nereikėjo. Apsimetinėdamas emigrantu, Armandas naudojosi padėtimi, kad gautų informacijos, ir ėmė už ją pinigų. Per kelerius metus juodviem teko susitikti ne kartą.

Vyras vėl nusilenkė.

- Išties. Laimė, vėjai stiprėja, ir orai turėtų pasikeisti.

Vėjai, kurie atneš iš Prancūzijos prancūzus, bet pasikeitė planai. Kas gi pasikeitė?

- Tikėkimės, kad ilgai laukti nereikės, pone.

- Išties. Pastarąsias penkias dienas kone tysojau paslikas.

Penkias dienas? Geibas nesitikėjo, kad kitas ėjimas bus numatytas taip greitai. Reikia grįžti į Kornvalį ir pasiruošti. Bet kas čia per planų pasikeitimai?

- Visi laukia orų permainos, nors ir audros sukiltų.

- Jūsų jachtos, regis, „Feniksu“ vadinamos, kapitonui būtų įdomu tai žinoti.

Nurodymai siunčiami jo laivui. Kam reikėjo tempti jį į Londoną, kad tai pasakytų?

- Būtinai jam perduosiu.

Armandas išsitraukė tabakinę ir pasiūlė Geibui.

- Jums gresia pavojus, *mon ami*, - pritildęs balsą prakalbo jis. - Jie jums nepasitiki ir išsiuntė žmogų. - Mandagiai šyptelėjęs, jis vėl pakėlė toną. - Tik anglams gali ateiti į galvą sukviesti tokį būrį žmonių vidun tokį šiltą vasaros vakarą.

Geibo krūtinėje plykstelėjo pyktis. Jis susitvardė. Ilgus metus stengėsi pelnyti abiejų kariaujančių pusių pasitikėjimą, ir bet koks įtrūkis jo ilgai statytose sienose gali pasirodyti pražūtingas.

- Kas? - prislopintu balsu paklausė.

Dviprasmis klausimas. Kas tas pasiuntinys? Ir kas jį pasiuntė? Armandas nepalaiko nė vienos pusės. Geibas apsidairė, tarytum būtų svarstęs pirma pasakytus pašnekovo žodžius.

- Asmeniškai mane stebina tai, kad tokiu me-

tų laiku mieste apskritai yra žmonių.

Armandas papurtė galvą, akyse spindėjo apgailestavimas. Jis nežinojo atsakymų į Geibo klausimus.

– Skola gražinta.

Vieną tamsią naktį Geibas išgelbėjo Armandą nuo britų pakrantės sargybinių. Tiesiog darė savo darbą, bet tokie vyrai kaip Armandas, kurie pelnėsi iš karo, laikėsi savo garbės kodekso ir mokėjo skolas.

Prancūzas vėl pagarsino balsą.

– Be abejonės, būtų neprošal atsigaivinti.

– Prašom štai ten, mesjė, – Geibas mostelėjo ranka nišos, kurioje saugomas liokajaus nuo puošo dubenų lūžo stalas, pusėn. – Malonaus vakaro.

Prancūzas linktelėjo ir nužingsniavo toliau.

Kas gi juo nepasitiki, svarstė Geibas. Prancūzai? O gal britai?

Įmanomi abu variantai. O gal tai tėra pagrindo neturinčios spėlionės? Šnipinėtojų pasaulyje gandai sklinda nevaržomi.

– Kaip sekėsi Norfolke? – už nugaros pasigirdo balsas, o ant peties nusileido sunki ranka.

Atsisukęs Geibas išvydo griežtą ir rūstų Beino, Beresfordo grafo, vieno seniausių savo bi-

čiulių, veidą. Pramonininkui Beinui priklausė kasyklos ir fabrikai, kurie tiekė atsargas britų karo mašinai. Jeigu valdžią paims Napoleonas, risis nuo pečių ir jo galva.

- Norfolkas... kaip Norfolkas, - šyptelėjęs atsiliepė Geibas, suprasdamas, kad juodu kalbasi visai ne apie Norfolką. Prieš daugelį metų silpnumo akimirką jis patikėjo Beinui savo paslaptis, o kartu ir gyvybę. Mainais Beinas leido jam naudotis šeimos dvaru Kornvalyje kaip slapta baze.

- Menersas šliaužioja aplink kaip sraigė. Laivai atplaukia ir išplaukia, su teisėtais krovinių ir ne tik. - Jis visuomet rėždavo tiesą arba, kai įmanoma, bent tiek arti tiesos, kad beveik nebuvo jokio skirtumo. Kartais ir sienos turi ausis.

- Gera matyti tave mieste, - kaip visada stačiokiškai pratarė Beinas. - Užsuk kada kitą savaitę vakarienės. Mielai pavaišinsime.

- Spėju, nori pasikalbėti apie politiką ir Britanijos ekonomiką. Vargšėlė Merė.

Paminėjus žmoną, Beino tamsus veidas nušvito.

- Ji pripratusi. Be to, ir pati turi neblogų minčių. Tai ar ateisi?

Elegantiškosios ledi Merės toks dailus ir trapus kaklas. Juokų darbas aštriems ašmenims. Geibas sąmoningai nusipurtė juodas mintis ir palenkė galvą.

- Būtų labai malonu, bet, bijau, ilgai mieste neužsibūsiu. - Ką tik gautas naujienas reikėjo kuo skubiau perduoti „Skeptrui“ ir nešdintis. Priešingai nei Vidaus reikalų ministerijos agentai, kurie raportuodavo Parlamentui, vyriausybės politinei atšakai, „Skeptras“ nebuvo lojalus niekam, išskyrus Hanoverių dinastiją. Laimė, dažniausiai šių saugumo agentų tikslai sutapdavo. Vis dėlto „Skeptro“ organizacija buvo labiau įslaptinta ir savųjų siekė be jokių skrupulų.

- Tada kitą kartą, kai vėl būsi mieste, - atsielpė Beinas. - Pranešk iš anksto, ką būsi suplanavęs, ir suorganizuosiu ramų vakarą namuose. O tu tuo tarpu nustok užavęs. Atrodai visai nusibaigęs.

Geibas nusijuokė.

- Nejau taip jau blogai?

- Ne taip blogai, kad pastebėtų kiti, - tai pasakęs Beinas nuėjo šalin.

Tas žmogus per daug mato!

Atsidusęs Geibas apsižvalgė, ieškodamas

tinkamos šokių partnerės įvaizdžiui palaikyti. Tokios, kuri iškart neatstumtų. Aplink apstu moterų, kurioms patinka paflirtuoti su jo reputacijos vyru, jei tik jis neieško daugiau nei maloniai praleisti laiką.

Šurmulys tolimajame salės gale sustiprėjo. Aukštuomenė sukrito, be abejonės, išgirdusi kokį gandą arba skandalą. Minia šokių aikštelės pakraštyje siūbtelėjo it stiprios srovės su-suktas vanduo ir prasiskyrė priešais tokio dėmesio sulaukusį objektą.

Moteris, jam nematyta. Ne per aukščiausia, bet ir ne žemutė. Plaukai nei rudi, nei kaštoniniai, nei auksiniai, bet spindėjo visais šiais atspalviais. Veido bruožai nei klasikiniai, nei dailūs, nei paprasti, nes dėmesys pirmiausia krypo į didžiules žydras akis, įrėmintas stebėtinais tamsių blakstienų. Dažytos ar kaip? Ir kodėl jam turėtų rūpėti? Ji nežėrėjo ir neblizgėjo papuošalais kaip kitos, bet ir nublanko kaip ką tik į miestą atvažiavusi panelė. Spindinčią šilumą skleidė kaklą puošiantis prigludęs perlų vėrinys.

Ir *Beau Monde* sukosi aplink ją kaip bitės aplink žydintį dobilą. Prabangiai apsirengusios moterys gaudė kiekvieną jos žodelį, o vyrai tiesiog varvino seilę gandydami akis į gilią suk-

nelės iškirptę. Žvilgsnius traukė apnuoginti pečiai ir aukšta balta, strazdanėlėmis nubarsyta krūtinė. Nuojauta jam kuždėjo, kad ji prancūzė. Nedaugelis bričių drįstų vilktis tokią permatomą sidabro spalvos suknelę, nesudamos galvos dėl negailestingai sudrėkintų apatinių sijonų¹. Tikriausiai neseniai emigravusi? Veikiausiai atvyko per pa-staruosius ketletą mėnesių, kol jo nebuvo.

Jausminga kaip nuodėmė moteris. Žodžiai aidėjo jo galvoje. Stebindami ir šokiruodami. Paskutiniu metu retai tekdavo pajusti tokį atsaką moteriai, kad ir kokia graži ar madinga ji būtų.

Jos žvilgsnis nuslydo per jį ir grįžo atgal. Beveik nepastebimai krustelėjo tamsūs kaip blakstienos antakiai. Akyse šmėkštelėjo susidomėjimas ir tuoj po to – geismo atpažinimas. Tas žvilgsnis sudrebino kiekvieną nervą jo kūne, po virpesių sekė karščio pliūpsnis. Viduje kažkas sukrotėjo, tarytum jam būtų persukę stuburą. Apstulbęs Geibas sustingo. Jos giedrų akių žvilgsnyje įkliuvęs kūnas atgijo. Tai buvo

---

¹ Drąsios damos sudrėkindavo apatinius sijonus, kad jie labiau priglustų prie kūno ir jį išryškintų (čia ir toliau – vert. pastabos).

Šaltai vertinantis žvilgsnis, kuris vedė į laikui nepavaldžias erdves, slepiančias nuogą pažeidžiamumą. O gal ir ne. Praėjo mirksnis, ir vien mintis apie tai, žvelgiant į tą susitvardžiusią būtybę, pasirodė absurdiška.

Staiga protas nušvito. Ji viena iš tų, apie kuriuos jį įspėjo.

Vadinasi, prancūzai. Tik jie gali pagalvoti, kad jis neatsispirs moters vyliams. Matyt, leidosi apmulkinami jo išvaizdos, kad patikėjo jį būsiant lengvą grobį. Taip, moteris jam išties pasirodė nepaprastai patraukli, bet tą patį galvojo ir visi kiti kambaryje susirinkę vyrai.

Tegu viską skradžiai! Ir jei jis teisus, kam tikrinti jo lojalumą tokią lemtingą akimirką? Tai, kad dabar teks kautis dar ir kitame fronte, mažų mažiausiai erzino. Vis dėlto pats jų vietoje tikriausiai irgi būtų patikrinęs tokio kaip jis ištikimybę. Nuo jo vaidmens priklausė jų planų sėkmė. Jeigu jis pasirodys esantis silpnoji grandis, įsiveržimą gali tekti atidėti mėnesių mėnesiams. Geibui to tikrai nesinorėjo. Kuo labiau jie nervinasi, tuo sunkiau bus padaryti galą jų siekiams kartą ir visiems laikams.

Jeigu jis išklos „Skeptrui“ įtarimus apie šią moterį, jie pareikalaus pašalinti pavojų. Šaltai ir brutaliai. Kaip pašalino Marianą....